

Nit de Nadal

Jo vull la taula parada
com el temps que era nin,
a prop de la llar fumosa,
baix el sostre revellit.

Sols vós i jo, la serventa,
tornem al casal antic;
tots els altres se n'anaren
i mai més han de venir.

Guarniu la taula ben llarga,
que hi càpiguen grans i xics,
que ha nascut el Fill de l'Home,
i és nit de goigs esta nit.

Traieu la vaixella fina,
les estovalles de bri,
ompliu els pitxers de roses
com en temps que era feliç.

Poseu un cap de taula
la cadira del padrí,
i en l'altre cap la del pare,
i la de la mare al mig.

A vora d'ella la trona
de mon germanet petit;
jo m'asseuré a l'altra banda
com en temps que van fugir.

Enceneu la llar dels avis,
mig cremat hi ha un tronc de pi;
l'últim dia que es va encendre
quan la mare va morir.

I aneu's-en lluny, la serventa,
que m'ofeguen els sospirs,
i vull que s'abeuri l'ànima
amb els records d'aquí dins.

Jo el rostre damunt la taula
posaré ben abscondit
entre els braços que no troben
ningú que estrènyer ací.

Amb mos gemecs d'enyorança
la taula farà estremir;
millor que dringuin les copes
com si m'estés entre els vius.

La ventada en les escletxes
farà l'udol del mastí
amb qui a l'escó m'adormia
abraçats com dos amics.

I per sobre de ma testa
la remor haig de sentir
de la gàbia trista i sola
que mou el vent d'esta nit.

I en la paret els filferros
veuran mos ulls enrogits
com els barrots d'unes reixes
que passen sens mai finir.

En tant sentiré per fora
com tresca la gent feliç
sonant ferrets i guitarres,
que el goig per tots sobreïx.

I als vidres de la finestra
escoltaré un dolç brogit,
igual que si fos la mare
trucant amb el cap dels dits.

I, ai, que la mare no ha d'ésser,
sinó el palmó que hi deixí;
tan airós quan jo el portava,
i ara trencat i ennegrit!

**Àngel Guimerà. *Obres completes* [pròleg de Josep M. de Sagarra].
Barcelona: Selecta, 1975-1978.**